

Carta do Prelado (maio 2013)

A Ascensión do Señor é unha oportunidade, sinala o Prelado, para "examinar como ten que concretarse a nosa adhesión á vontade divina". Esa festividade e outras do mes de maio centran a súa carta mensual.

02-05-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Mes de maio: un tempo rico en festas litúrxicas e en aniversarios da Obra.

Desexamos percorrelo da man da Virxe, a nosa Nai, que nos leva sempre ao seu Fillo e, por El e con El, ao Espírito Santo e a Deus Pai. Desde agora pedimos á nosa Señora que nos acompañe moi de preto, que nos obteña sempre grazas abundantes para ser dóciles ao Paráclito -como o foi Ela- e así parecernos máis e máis ao seu Fillo Xesús.

Nas semanas transcorridas desde a elección do Papa Francisco, contemplamos os afáns de renovación interior que se produciron en tanta xente, porque son moitas as persoas que manifestaron publicamente a necesidade de achegarse de novo ou con máis frecuencia ao sacramento da Penitencia. Agradecemos ao Señor estes dons tratando, en primeiro lugar, de aprobeitalos a fondo cada un de nós, á vez que nos esforzamos en axudar a que os nosos parentes, amigos, compañeiros de traballo ou

de estudo, decídanse a emprender a diario -como nós mesmos habemos de facer unha vida cristiá plenamente coherente coa fe que profesamos.

Proseguindo a exposición dos artigos do Credo, profundemos no misterio da Ascensión do Señor. Cremos, en efecto, que Xesucristo, unha vez resucitado, *subiu ao ceo e está sentado á dereita do Pai* [1] . Esta solemnidade que celebraremos este mes -o xoves día 9, ou o domingo 12 nos lugares onde se trasladou- debe supor para todos un parón, lembrándonos o fin ditoso a que estamos chamados. Esta verdade lémbra-nos, ao mesmo tempo, un feito histórico e un acontecemento de salvación. Como feito histórico, a Ascensión «marca a entrada definitiva da humanidade de Xesús no dominio celestial de Deus de onde ten que volver, aínda que mentres tanto escóndeo aos ollos dos homes»

[2] . Agora áchase presente na Eucaristía, de modo sacramental; pero, no seu ser natural, atópase só no Ceo, de onde virá ao fin dos tempos, cheo de gloria e maxestade, para xulgar a todos.

O evanxelista que relata con máis detalle este acontecemento é san Lucas. Ao principio do libro dos Feitos escribe que o Señor, *despois da súa Paixón, presentouse vivo ante eles* [ante os Apóstolos e outros discípulos] *con moitas probas: aparecéuselles durante corenta días e faloulles do referente ao Reino de Deus* [3] . Tamén narra que, durante unha das aparicións aos Apóstolos, o Señor *abriulles o entendemento para que comprendesen as Escrituras. E díxolles: -Así está escrito: que o Cristo ten que padecer e resucitar de entre os mortos ao terceiro día, e que se predique no seu nome a conversión para perdón dos pecados a todas as xentes, comezando desde Xerusalén.*

Vós sodes testemuñas destas cousas
[4] .

San Xosemaría considerou moitas veces esas escenas, nas reunións familiares que adoitaba ter con numerosas persoas. Nunha ocasión, por exemplo, convidaba a quen lle escoitaban a pensar no Señor despois da Resurrección, cando ***falaba de moitas cousas, de todo o que lle preguntaban os seus discípulos. Aquí estámolo imitando un pouquiño, porque vós e eu somos discípulos do Señor e queremos cambiar impresións*** [5] . E, noutro momento, engadía: ***faláballes como falamos nós agora aquí: igual! Iso é a contemplación: trato con Deus. E a contemplación e o trato con Deus lévannos ao celo polas almas, á fame de traer até Cristo aos que se afastaron*** [6] .

Pero volvamos ao momento da Ascensión, cando Xesús *levounos até*

preto de Betania e levantando as súas mans bendíxoos. E mentres os bendicía, afastouse deles e comezou a elevarse ao ceo [7] . Nunha das últimas audiencias, reflexionando sobre este misterio, o Papa Francisco preguntábase: **cal é o significado deste acontecemento? Cales son as súas consecuencias para a nosa vida? Que significa contemplar a Xesús sentado á dereita do Pai ? [8] .**

O Señor, ao subir ao Ceo, fíxoo en canto Cabeza da Igrexa: foise a prepararnos un lugar, como prometera [9] . «Precédenos no Reino glorioso do Pai para que nós, membros do seu corpo, vivamos na esperanza de estar un día con El eternamente» [10] . Con todo, para entrar con Cristo na gloria, é preciso seguir os seus pasos. O Papa fai notar que, mentres sobe a Xerusalén para a súa última Pascua -na que ía consumir o sacrificio redentor-,

Xesús ve xa a súa meta, o Ceo, pero sabe con certeza que o camiño que o devolve á gloria do Pai pasa pola Cruz, pola obediencia ao designio divino de amor á humanidade (...). Tamén nós debemos ter claro, na nosa vida cristiá, que entrar na gloria de Deus esixe a fidelidade diaria á súa vontade, mesmo cando esta require sacrificio; cando require, en ocasións, que cambiemos os nosos programas [11] . Non esquezamos, fillas e fillos, que non hai cristianismo sen Cruz, non hai verdadeiro amor sen sacrificio, e tratemos de axustar a nosa vida diaria a esta realidade gozosa, porque significa dar os mesmos pasos que seguiu o Mestre, que é *o Camiño, a Verdade e a Vida* [12] .

Por iso, a gran festa da Ascensión convídanos a examinar como ten que concretarse a nosa adhesión á vontade divina: sen rémoras, sen

ataduras ao noso eu, coa determinación plena, renovada en cada xornada, de buscala, aceptala e amala con todas as nosas forzas. ***Non nos oculta o Señor que esa obediencia rendida á vontade de Deus esixe renuncia e entrega, porque o Amor non pide dereitos: quere servir. El percorreu primeiro o camiño. Xesús, como obedeciches ti? Usque ad mortem, mortem autem crucis (Flp 2, 8), até a morte e morte de cruz. Hai que saír dun mesmo, complicarse a vida, perdela por amor de Deus e das almas [13] .***

La Sagrada Escritura conta que, despois da Ascensión, os Apóstolos regresaron a Xerusalén con gran alegría. E estaban continuamente no templo bendicindo a Deus [14] . Uns días antes, ao anunciarlles Xesús que perderían a súa presenza sensible, enchéronse de tristeza [15] ; agora, en cambio, móstranse cheos de gozo.

Como se explica este cambio?

Porque, cos ollos da fe, mesmo antes da chegada visible do Espírito Santo, **comprenden que Xesús, aínda que se subtraia á súa mirada, permanece sempre con eles, non os abandona e, na gloria do Pai, sostenos, os guía e intercede por isos [16] .**

Tamén agora, pola fe, sabemos que Xesucristo continúa xunto a nós e en nós, mediante a graza, co Pai e o Espírito Santo, e na Sacra Eucaristía. É o noso apoio e a nosa fortaleza, o irmán maior, o amigo máis íntimo, que nunca nos abandona, especialmente nos momentos de tribulación ou de loita. **Como afirma san Xoan na súa primeira carta, El é o noso avogado: que bonito ouvir isto! Cando un é citado polo xuíz ou entra nun preito, o primeiro que fai é buscarse un avogado para que o defenda. Nós temos a un que nos defende sempre, deféndenos**

das insidias do diaño, deféndenos de nós mesmos, dos nosos pecados! (...). Non temamos ir a El a pedir perdón, a pedir bendición, a pedir misericordia ! [17] . Afanámonos por movernos na presenza de Deus, suceda o que suceda? Sabemos acoller as súas disposicións? Con que intensidade invocámolo?

A certeza de que o Mestre nos acompaña, constitúe outra consecuencia do feito da Ascensión, que nos colma de paz e de alegría. Unha alegría e unha paz que necesariamente habemos de comunicar aos demais, a todas as persoas que pasan xunto a nós, e especialmente a quen sofren -quizá sen darse moita conta- por mor da súa distancia de Deus. Como recalcaba san Xosemaría ao escribir sobre esta festa, ***temos unha gran tarefa por diante. Non cabe a actitude de permanecer pasivos, porque o Señor declarounos***

expresamente: negociade, mentres veño (Lc 19, 13). Mentres esperamos o retorno do Señor, que volverá tomar posesión plena do seu Reino, non podemos estar cruzados de brazos. A extensión do Reino de Deus non é só tarefa oficial dos membros da Igrexa que representan a Cristo, porque recibiron del os poderes sacros. Vos autem estis corpus Christi (1 Cor 12, 27), vós tamén sodes corpo de Cristo, sinálanos o Apóstolo, co mandato concreto de negociar até o fin [18] .

Este mes, dedicado en moitos países a María, foi sempre na Obra un tempo especialmente apostólico. O noso Pai ensinounos a ir de romaría a unha ermida ou igrexa dedicada á Virxe en compañía -se é posible- dalgún dos nosos amigos ou compañeiros. Todos contamos coa experiencia de que, ao regresar logo á vida normal -o traballo, a familia-,

afrontámola cunha carga interior nova, que a nosa Nai nos consegue para encamiñarnos ou reencaminarnos ao seu Fillo Xesús. Vénme á memoria a primeira romaría do noso Pai a un santuario mariano -a Sonsoles, en Ávila: mañá cúmprese un novo aniversario- e a inesquecible novena á nosa Señora de Guadalupe do ano 1970, na que con tanta fe rezou pola Igrexa, polo Papa e polo Opus Dei. Suxírovos que, na *Romaría de maio* deste ano, vaiaamos moi unidos a esas intencións que o noso Fundador segue tendo no Ceo.

Na segunda metade do mes, o día 19, a liturxia preséntanos a solemnidade de Pentecostés; e o domingo seguinte, a festa da Santísima Trindade. O Paráclito, agora como na época apostólica e sempre na vida da Igrexa, é quen fortalece aos cristiáns e comunícalles valentía para anunciar a Xesús por todas partes.

Meditade o que sucedeu tras a morte de Esteban, o primeiro mártir. *Aquel día -dise escuetamente no libro dos Feitos- desatouse unha gran persecución contra a igrexa de Xerusalén, e todos, excepto os Apóstolos, dispersáronse polas rexións de Xudea e Samaría [19] .*

Aquela persecución, en lugar de frear o crecemento da Igrexa, trouxo como consecuencia a súa extensión fóra dos confíns de Xerusalén; implantouse en novos lugares, en novas xentes, mesmo en persoas que non pertencían ao pobo de Israel, como eran os samaritanos. Outro tanto lle ocorreu a san Pablo durante as súas viaxes apostólicas.

Ao considerar estes sucesos, lembrados nas lecturas do tempo pascual, en boa lóxica deberíamos preguntarnos: dou eu testemuño da miña fe en Cristo? Pido a Deus que me aumente esta virtude teoloxal, xunto coa esperanza e a caridade,

especialmente neste ano da fe?
Supero con decisión os respectos
humanos e outros impedimentos que
me retraen do labor apostólica?
Axúdame a ser audaz a
consideración de que Xesús
resucitado camiña xunto a min por
todas as sendas da miña vida
ordinaria? Acudo con frecuencia ao
Sagrario para pedirlle unha maior
piedade no meu trato con El e co seu
Santísima Nai? Escoitemos as
preguntas que nos fai o Papa
Francisco: **ti e eu, adoramos ao
Señor? Acudimos a Deus só para
pedir, para agradecer, ou nos
diriximos a El tamén para
adoralo? (...). Adorar ao Señor
quere dicir darlle a El o lugar que
lle corresponde; adorar ao Señor
quere dicir afirmar, crer -pero non
simplemente de palabra- que
unicamente El guía
verdadeiramente a nosa vida [20] .**

O mes pasado trasladeime nunha rápida viaxe ao Líbano; como sempre, contei coa vosa axuda para impulsar o labor apostólica dos fieis da Prelatura nese querido país, encrucillada do Oriente medio. Acompañado por todas e por todos, recei ante A nosa Señora do Líbano, no santuario de Harissa, pedindo especialmente pola paz en toda aquela zona e no resto do mundo. Non desistamos de recorrer a Santa María en todas as necesidades da Igrexa e da sociedade. É a actitude que a nosa Nai nos ensina na festa da Visitación, o último día do mes: fomentar en todo momento a disposición de servir aos demais nas diversas circunstancias que se presenten, como María serviu á súa curmá Isabel.

Presentade á nosa Señora as miñas intencións: nada hai de egoísmo nesta petición, porque -entre outras moitas- está a vosa fidelidade cotiá,

trazada con alegría, con
perseveranza, con fame de santidad
persoal e de celo apostólico. Rogade á
Nai da Igrexa que obteña da
Trindade Santísima, para a Igrexa
enteira e para esta *partecica* da
Igrexa que é a Prelatura, moitos
sacerdotes, plenamente entregados
ao seu ministerio. Encomendade de
modo especial aos novos presbíteros
da Obra, que recibirán a ordenación
sacerdotal o próximo día 4, para que
sexan -como desexaba o noso Pai-
***santos, doctos, alegres e
deportistas no terreo
sobrenatural*** .

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de maio de 2013

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] Misal Romano, Símbolo niceno-constantinopolitano.

[2] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 665.

[3] *Hch* 1, 3.

[4] *Lc* 24, 46-48.

[5] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 29-X-1972.

[6] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 3-XI-1972.

[7] *Lc* 24, 50-51.

[8] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-IV-2013.

[9] Cfr. *Jn* 14, 2-3.

[10] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 666.

[11] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-IV-2013.

[12] *Jn* 14, 6.

[13] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 19.

[14] *Lc* 24, 52-53.

[15] Cfr. *Jn* 16, 6.

[16] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 17-IV-2013.

[17] *Ibid* .

[18] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 121.

[19] *Hch* 8, 1b.

[20] Papa Francisco, Homilía na Basílica de San Pablo extramuros, 14-IV-2013.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
maio-2013/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-maio-2013/) (23-02-2026)